SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 107. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 8, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 8-го ЧЕРВНЯ 1995 р. Ч. 107. РІК CII.

ПРЕЗИДЕНТ Л. КУЧМА ГОТОВИЙ ПІДПИСАТИ УГОДУ

Київ (УНІАР).— У понеділок, 5-го червня, Президент України Леонід Кучма видав новий указ, яким підтвердив дію свого указу з 31-го травня щодо всенародного опитування про довір'я Президентові й Верховній Раді України.

У документі зазначено, що створення Президентом комісій з проведення всенародного опитування базується на праві Президента України створювати консультативні структури, що передбачено статтею 6 закону про Президента України. Не суперечить указ і законові України про державний бюджет на 1995 рік, оскільки фінансування цих комісій не потребує додаткових видатків з державного бюджету, а відбуватиметься за рахунок резервного фонду Кабінету Міністрів.

Ні конституція, ні будьякий інший закон України не передбачає права парламенту давати оцінку указам Президента, або визнавати їх такими, що не мають сили. Таке право належить тільки Конституційному судові, сказано в указі.

Президент Кучма вважає за можливе підтримати пропозицію низки парламентських фракцій про офіційний розгляд Верховною Радою конституційного договору між парламентом і Президентом. "Визначення чітких механізмів застосування цього договору, які виключали б його колізію з діючою конституцією, дасть можливість подолати загрозливе протистояння між гілками влади", — пише Л. Кучма в листі до Верховної Ради.

Ухвалення закону про владу засвідчило б, що у парламенті є конструктивні сили, здатні піднятися понад партійні інтереси, продемонструвати готовість до компромісу. Конституційний договір до ухвалення основного закону України повинен бути стабільним та не підлягати змінам.

"Сподіваюсь, що глибоке та об'єктивне розуміння обставин, у які ми потрапили, дозволить усім нам використати, можливо, останній шанс для досягнення згоди, не застосовуючи інші, більш складні, заходи з реорганізації влади", — наголосив Президент у своєму листі.

Того ж дня Л. Кучма вилетів до Черкас, де провів нараду голів обласних рад України, з якими обговорив проблеми села. На летовищі, на запитання журналістів про мету поїздки, Л. Кучма сказав: "Сьогодні головна мета — село...Тому й зустріч з головами обласних рад. Обговоримо які є на сьогодні проблеми на селі, що треба робити негайно, що треба робити завтра, що треба робити на майбутнє. Проблем стільки накопичилося у сільському виробництві, що за один день їх не вирішити. А вирішити треба. Є й багато пропозицій".

На запитання щодо плебісциту і дальшого розвитку подій у зв'язку з цим рішенням, Президент відповів: "Ну бачите, один приймає, інший скасовує. Так ми працюємо весь час: виконавча влада ухвалює якесь рішення, а Верховна Рада, замість того, щоб підвалини законодавчі для цього робити, весь час обговорює прийняте Урядом рішення і, як, наприклад, учора— скасовує. Я не проти сісти за стіл переговорів, але повинен бути один господар у хаті. Якщо їх багато, порядку в такій хаті не буде. Якщо ми не домовимося конституційним шляхом, а для цього треба прийняти закон, то опитування обов'язково буде. Питання тут набагато глибше, ніж питання про владу. Питання сьогодні таке: яким шляхом піде Україна?"

У Верховній Раді з'явилися аграрії-реформісти

Київ (УНІАР).— Тут у п'ятницю, 2-го червня, пленарне засідання сесії українського парламенту розпочалося з оголошення, що Секретаріят Верховної Ради України зареєстрував нову депутатську групу, що має назву "Аграрники України за реформи". До групи увійшло 27 народних депутатів на чолі з депутатом від Волині Катериною Ващук та її заступниками Володимиром Кравчуком, Василем Корнелюком, Сергієм Мельником і Ростиславом Чапюком.

Аграрії-реформісти вбачають здійснення економічних реформ у державі в першочерговому проведенні аграрної реформи в інтересах усіх селян України. Група виступає за надання селянам права приватної власности на землю — це одна з причин її створення. До групи увійшли також голова Комісії з питань правової політики і судової реформи Володимир Стретович та депутат Володимир Бортник.

Секретар Комісії з питань оборони Олександер Чупахін оголосив свій запит з приводу передачі першого каналу Українського телебачення 1-го червня, що опитування 28-го червня все ж відбудеться. І це після повної перерви сесії на радіо й телевізії, обурювався Чупахін, який розцінив це як свідоме перекручення рішень Верховної Ради. Його підтримав депутат Микола Карнаух, запропонувавши позбавити акредитації тих представників засобів масової інформації, які необ'єктивно висвітлюють працю парламенту. В результаті цих запитів Верховна Рада доручила Комісії з питань законодавства негайно перевірити справу й про всі випадки необ'єктивности доповісти Верховній Раді.

Депутат Борис Пономаренко запропонував Верховній Раді бути колективним спонзором урочистостей, присвячених 400-літтю народження видатного державного діяча України Богдана Хмельницького: щоб кожний депутат відрахував зі своєї платні один мільйон карбованців.

Голова Верховної Ради Олександер Мороз повідомив, що з приводу межі малозабезпечености виступить міністер фінансів Петро Германчук і пообіцяв, що це питання, принаймні 6-го червня, буде вирішено.

Депутати прослухали повідомлення виконуючого обов'язки голови Комісії з питань законности і правопорядку Валерія Євдокімова про створення депутатської комісії з розслідування фактів, викладених у зверненні до Верховної Ради України першого зступника начальника Управління загального нагляду Генеральної прокуратури Сергія Фортуни. Запропонований Комісією проєкт взято за основу, а остаточне рішення буде після отримання висновків комісії.

Розгляд питання політичної і правової ситуації в Криму перенесено на наступний тиждень. У другому читанні прийнято зміни і доповнення до закону про телебачення і радіомовлення. Найбільшу дискусію викликало положення стосовно реклами. Його ухвалено в наступній редакції: "Трансляція концертно-видовищних і спортових програм, що тривають більш, ніж 45 хвилин, можуть бути перервані для реклами лише один раз за повний 45-хвилинний проміжок часу, Передачі, тривалістю до 45 хвилин не можуть перериватися для реклами, якщо це не передбачено угодою між радіо і власником авторського права". Комісії з законодавчого забезпечення доручено подати на розгляд Верховної Ради проєкти статутів Національної Радіокомпанії України, Національної Телекомпанії України, а також проєкт закону про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення та проєкт закону про суспільне телебачення і радіомовлення. Національній раді з питань телебачення спільно з представниками Кабінету Міністрів доручено до 1-го вересня розробити і затвердити національна та регіональні мережі телерадіочастот для потреб телебачення і радіомовлення та завершити формування державного реєстру телерадіоорганізації України.

Верховна Рада ратифікувала 10 міжнародних угод та договорів, в тому числі про приєднання України до четвертого, додаткового протоколу статуту Світового, поштового союзу.

Наприкінці пленарного засідання О. Мороз попередив керівників місцевих органів влади про неухильне виконання постанови Верховної Ради щодо вето на указ Президента провести 28-го червня опитування громадської думки. Відповідні доручення отримала і Генеральна прокуратура.

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУЛОСЯ ПЕРЕДАННЯ НАГОРОДИ ДЛЯ Л. КУЧМИ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Як уже інформовано, у вівторок, 6-го червня, Президент України Леонід Кучма мав отримати в Ню Йорку нагороду від Інституту Схід-Захід. Перешкоджений із-за важливих політичних справ, Президент України не прибув на цю урочистість, а нагороду для нього перебрав голова Адміністрації Президента Дмитро Табачник. Присутнім був також віце-прем'єр Уряду і міністер зовнішньо-економічних зв'язків Сергій Осика.

Д. Табачник, приймаючи високе відзначення в часі бенкету у готелі Ґренд Гаєтт, виголосив відповідне слово подяки, яке на англійську мову переклав офіційний перекладач Президента, який відтак відчитав також англійською мовою слово Президента Л. Кучми. Після вручення нагороди для Л. Кучми, таку ж нагороду отримав колишній президент ЗСА Джордж Буш.

На святочному бенкеті, що його влаштував Інститут Схід-Захід, було присутніх біля 600 осіб з українського і американського світу.

Серед українських представників був амбасадор України в ЗСА д-р Юрій Щербак, постійний представник України до ООН Анатолій Зленко генеральний консул України в Ню Йорку Віктор Крижанівський та ряд працівників Місії України до ООН і консуляту.

Українську діяспору заступили представники УАКР з головою Уляною Дячук на чолі і УККА з президентом д-ром Аскольдом Лозинським у проводі. Були також присутні голова НТШ проф. Леонід Рудницький, голова СУА Анна Кравчук і ряд представників поодиноких українських організацій.

СЕРБИ ЗВІЛЬНЯЮТЬ ЗАКЛАДНИКІВ

Бєоград, Югославія.— Тут у середу, 7-го червня, сербський службовець повідомив, що звільнено додаткових 108 вояків Організації Об'єднаних Націй, що їх минулого тижня боснійські серби полонили та тримали, як закладників проти дальшого бомбардування винищувачами НАТО. Звільнення цієї групи вояків ООН з обіцянкою, що всі інші будуть також звільнені, здійснено завдяки міжнародному тискові, включно зі зверненням президента Сербії Слободана Мілосевіча.

Згідно з повідомленням агентства Ассошіейтед Пресс, два автобуси зі звільненими вояками переїхали ріку Дріну з боснійського містечка Зворнік на сербську сторону ріки до містечка Мали Зворнік, а звідтіль припускають їх літаком перевезуть до Загребу, де знаходиться регіональна головна квартира ООН. Серед звільнених військовиків ООН є вояки з контингентів Англії, Франції, України та Еспанії, про що повідомив Йовіка Станісіч, шеф безпеки сербського президента, який був причетним до звільнення цієї групи. Доля американського летуна зістріленого боснійськими сербами літака Ф-16 досі невідома і розшуки за ним не дали жодних результатів.

Звільнені у середу, 7-го червня, вояки є другою з черги групою, бо минулої п'ятниці, 2-го червня було звільнено 121 вояка. Залишених 149 вояків обіцяно звільнити найближчими днями. У Вашінґтоні, як і у головній квартирі ООН в Ню Йорку, офіційні чинники свідомі цих звідомлень, але офіційних потверджень в них немає.

РАДІОСТАНЦІЇ ПЕРЕНЕСЕНО ДО ПРАГИ

Франкфурт.— У неділю, 4-го червня, в 12-ій год. ночі радіостанції „Вільна Европа" та „Радіо Свобода" закрили свої надавні станції в Мюнхені після 40 років радіопередач.

Під час холодної війни у 1949 році ЗСА встановили в Мюнхені дві радіовисильні для передач до республік СССР та їхніх сателітів у Східній Европі. Будучи ініціятивою американської Сі-Ай-Ей, обидві радіовисильні до 1970 року були не тільки спонзоровані згаданою установою, але також входили в її бюджет. У 1970 році обидві радіовисильні перейшли під керівництво Ради міжнародних радіопередач, яка намагалася зробити обидві радіовисильні незалежними від будь-яких політичних впливів. З уваги на скорочення бюджету у Вашінґтоні, обидвом радіовисильням зі закінченням холодної війни значно зменшено фонди з 223 міл. дол. до 75 міл дол.

На допомогу прийшов Уряд Чехії, запропонувавши танші приміщення в Празі, на що офіційні чинники ЗСА радо погодились. У Празі з колишніх 1,100 працівників обидвох радіостанцій затруднено всього 300. Обидві радіовисильні будуть передавати свої програми з Праги 19 мовами до країн колишнього СССР і їхніх сателітів у Східній Европі.

Ізраїльське військо піде зі західнього берега Йордану

Єрусалим. — Ізраїльські газети повідомляють, що уряд країни зробив перший крок на шляху до виконання своєї обіцянки вивести військо зі західнього берега Йордану, який має відійти під юрисдикцію палестинської автономії.

Газета „Гаарец" пише, що армія Ізраїля в найближчі дні почне будувати нові бази для формацій, які тепер розміщені у палестинських містах регіону.

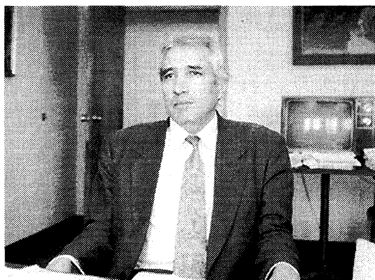
Згідно з мирним ізраїльсько-палестинським договором, підписаним у вересні 1993 року, ізраїльтяни повинні залишити західній берег річки Йордан перед загальними виборами в палестинській автономії. Ці вибори були призначені ще на літо минулого року, однак їх унеможливила хвиля терористичних акцій ісламських екстремістів. Відтак сторони домовилися не пізніше, ніж 1-го липня цього року встановити остаточну дату палестинських виборів.

Водночас газети пишуть, що й після офіційного виведення ізраїльських збройних сил зі західнього берега деякі формації залишаться там для захисту ізраїльських поселенців.

Відведення військ і загальні палестинські вибори мають стати другою фазою здійснення мирного договору між Ізраїлем та Палестинською визвольною організацією.

Із нестардатним підходом до аналізи питань

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Ярослав Трінчук, письменник і журналіст, прийшов до редакції з великим і цікавим доробком своєї праці, збіркою своїх новель і п'єс під назвою „Ave, Morituri", з романом „З нами Бог" і трьома випусками нового культорологічного журналу „Монастирський Острів", що появилися досі. Я. Трінчук запевняє, що журнал, який виходить у Дніпропетровському накладом 2,000 примірників буде появлятися правильно, а зокрема ще як здобуде зацікавлення також серед українців поза границями України. Відразу довідуємося, що чаш так завжди активний у різних видах помочі Україні меценат Мар'ян Коць погодився прийняти на свою адресу річну передплату за журнал у висоті 14 дол.

Я. Трінчук в редакції „Свободи"

Ми з цікавістю переглядаємо усі три числа того нового журналу, читаємо передмову до першого числа, що появилося у серпні 1994 року та подивляємо діяпазон статтей та їхній високий культурний рівень, який не легко осягнути в сьогоднішній Україні, що зорієнтована більше на технологію і бизнес, як на філософію, психологію чи таки саме культуру.

„Монастирський Острів" ставить перед собою завдання: „Сприяти формуванню та становленню культурного простору. Вин буде об'єднувати зусилля філософів та істориків, літераторів та мовознавців, економістів та юристів, педагогів та психологів, політичних діячів та представників різних релігійних конфесій, вчених та мистецтвознавців, що займаються проблемами культури. Адже проблеми людської культури — її збереження, збагачення та розвитку — це ті проблеми, без яких саме життя людини втрачає будь-який смисл та цінність".

Ось таке „кредо" редакційної колегії читаємо у першому числі, а переглядаючи це, що досі появилося, бачимо, що редактори стисло дотримуються його і журнал має виїмково різноманітний, висококультурний рівень.

З подивом отже ведемо розмову із рушійною силою того журналу, яким являється наш гість і зовсім не дивуємося, що він уважає „Монастирський Острів" елітарним культурним надбанням. Але не можна тому дивуватися не лише з приводу цього нового видання, а також з приводу широкої культурної діяльности нашого гостя.

Як розповідає він нам, його основна праця — це пост директора фільгармонії у Дніпропетровському і саме завдяки цьому становищі він мав нагоду побувати коротко в ЗСА для обговорення можливостей відвідин фільгармонії в ЗСА, з допомогою Фонду Сороса. Але це тільки одна із його праць, він крім того і письменник, і журналіст, і вже в 1991 році почав видавати та редагувати незалежний журнал „Вільна Думка", що створив окрему бібліотеку та клюб, який і став основником „Монастирського Острова".

Але, як каже Я. Трінчук, випуск „Вільної Думки" трішки сповільнився, зате більше уваги та праці присвячено цьому культурологічному журналові. Не зважаючи на усі ці складні зав-

(Закінчення на стор. 3)

Д-Р А. ПАВЛІЧКО В НАУКОВОМУ ПАНЕЛІ

Ню Йорк. — В Університеті Ню Йорку, 100 Вашінґтон Сквер Південь, відбудеться в п'ятницю, 9-го червня, наукова конференція до питань документації спадщини. На конференцію є запрошена до участи в панелі на тему етнічної історії д-р Анна Павлічко, авторка праці п. з. „Україна і українці у світі", що появилася в біжучому році англійською мовою. Панель почнеться о год. 1:30 по полудні в кімнаті 407 головного будинку.

У СВІТІ

В ГАЇТІ відкрилася XXV генеральна асамблея Організації американських держав. В ній беруть участь міністри закордонних справ 34 країн—членів ОАД. 700 дорадників, експертів, амбасадорів і міністрів обговорюватимуть економічне становище Гаїті, яке ніскільки не стало кращим після повалення військового режиму генерала Рауля Седраса і відновлення законної влади президента Жана-Бертрана Арістіда. Для проведення асамблеї уряд Гаїті, найбіднішої країни західньої півкулі, виділив 3 міл. дол. Частину тієї суми витрачено на реконструкцію курорту „Клюб Медітерранео", який належав колишньому диктаторові Дювальє.

ТОКІЙСЬКА ОКРУЖНА прокуратура повідомила, що нарешті зібрала досить доказів, щоб порушити кримінальну справу проти буддійської секти „Аум Шінрікіо" і її лідера Сіоко Асагари. Допити раніше заарештованих сектантів дозволили поліції ствердити, що екстремісти спроєктували, практично виготовили і за тиждень до арештів випробували спеціяльну бойову машину, призначену для розпилювання смертоносного ґазу сарін. „Аум Шінрікіо" мала намір розпалити маштабну хемічну війну в лиспопаді 1995 року — згідно з пророцтвом С. Асагари, що саме в цей час почнеться „остання війна між силами добра і зла".

КАНЦЛЕР НІМЕЧЧИНИ Гельмут Коль прибув з офіційною чотириденною візитою в Ізраїль. У вівторок, 6-го червня, почалися його переговори з прем'єром Їцаком Рабіном, міністром закордонних справ Шімоном Перезом та іншими керівниками Ізраїля. Ще до переговорів дорадники Ї. Рабіна рекомендували йому звернути увагу на те, що розвиток зв'язків між Німеччиною та Іраном загрожує безпеці Ізраїля. Г. Коль має також намір відвідати Ґазу і обговорити з головою Палестинської визвольної організації Ясіром Арафатом проблему ізраїльсько-палестинських переговорів.

МОСКОВСЬКА „Літєратурная Ґазєта" під заголовком „Солженіцин мовчить" надрукувала „Відкритий лист великому російському письменникові" журналістки Ольги Чайковської. Між іншим, вона пише:„В Чечні гигнуть тисячі невинних людей — і Ви мовчите? Що ж тоді нам робити? Після Чечні Росія вже буде іншою — якщо раніше вона все ж протестувала як уміла проти беззаконня, насильства, загального здичавіння, то тепер з усім цим змирилася. Алєксандр Ісаєвіч, чи не здається Вам, що Ви своєю мовчанкою присипляєте совість народу?"

ЯПОНСЬКІ військові експерти прийшли до висновку, що Китай закінчив будувати нову велику ракетну базу. Це свідчить, поряд з недавніми атомовими випробуваннями і запуском модерного балістичного носія, про дуже швидке збільшення Пекіном свого ракетно-ядерного потенціялу.

В АМЕРИЦІ

НЕСПОДІВАНКОЮ ДЛЯ ІНШИХ комп'ютерних компаній у понеділок, 5-го червня, була спроба Ай-Бі-ЕМ пропонувати ціну 3.3 біл. дол. за розвиткову корпорацію „Лотус", яка займається виробництвом засобів програмування для комп'ютерів. Якщо це небажане перекуплення стане дійсністю, то Ай-Бі-Ем матиме змогу знову стати провідною фірмою у комп'ютерній індустрії включно з виготовленням засобів програмування. Запропонована ціна 3.3 біл. дол. є досі найбільшою за виробництво засобів програмування, але фірма „Лотус "не надто спішиться приймати пропозицію Ай-Бі-Ем.

ХОЧА РОЗПРАВА О.ДЖЕЙ Сімпсона у Лос Анджелесі є ще далеко від кінця, то у понеділок, 5-го червня, суддя Ленс Іто знову звільнив із лави присяжних дві особи за невідповідну поведінку. Оборона відразу запротестувала до Каліфорнійського апеляційного суду, котрий одначе відкинув протест оборони. З цим рішенням судді Л.Іто, виникає питання, чи вистачить до закінчення розправи осіб, які можуть виконувати завдання членів лави присяжних. Зільнено 28-річну еспаномовну жінку Феррон Чаваррія та 54-річного негра Віллі Крейвина.

У НАМАГАННЯХ ОЧИСТИТИ ВІД корупції і впливів наркотичних картелів леґальну систему країни, до судової відповідальности притягнено колишнього старшого працівника Департаменту юстиції, який займався справою видачі керівників колюмбійського наркотичного картелю в Калі на суд до ЗСА. Натомість Майкла Аббелла, п'ять інших адвокатів і двох колишніх працівників Департаменту юстиції оскаржено в причетності до пачкування кокаїни. Картель Калі є відповідальним за 80 відсотків наркотиків, що їх перепачковують до ЗСА.

УРЯД ЗСА У ПОНЕДІЛОК, 5-ГО червня, дав наказ відправити з Німеччини до Італії 3,500 американських вояків та військових боєвих і транспортових гелікоптерів, щоб були напоготові у випадку коли б зайшла потреба допомагати при евакуванні мироносних військ ООН з Боснії. Американські військовики будуть стаціоновані в Італії, де будуть проходити вишкіл, але згідно з офіційними чинниками Пентаґону можливості на будь-яке втручання американських вояків у Боснії є мінімальним.

У СТЕЙТІ АЙДАГО У ПОНЕДІЛОК, 5-го червня, 26-річна студентка Стейтового університету в Бойз, виграла у льотерії 87.3 міл. дол. Пем Гаятт, яка за кілька тижнів сподіється своєї першої дитини, на пресовій конференції заявила, що покищо плянує кожному в родині купити нове авто. Губернатор стейту Фил Бетт вручив їй першого чека на суму 4.38 міл. дол. без відтягнення податку. Вона впродовж 20 років отримуватиме 4.4 міл. дол., річно, котрі, за її словами, плянує інвестувати, купити для себе хату і також нове авто.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

„Дух, що тіло рве до бою..."

На цьому місці ми вже висловлювали думку, що доля щоденика „Свобода" є проблемою не одного тільки УНСоюзу, а всієї української західньої діяспори, й тому перш ніж приймати остаточне рішення, варто добре і всім разом подумати. Адже ж є незаперечним фактом, що протягом ста літ „Свобода" була трибуною, відкритою для всіх українців, незалежно від їхньої партійної чи релігійної орієнтації. Що ж з нами діється, якщо ця трибуна є загроженою?

З яких би поглядів ми не розглядали цю болючу справу, у висліді неминуче приходимо до двох підставових точок зору, й кожен із нас, свідомо чи несвідомо, вибирає одну з них.

Згідно з першою, всі суспільні процеси і явища базуються на людській природі, а вона, як відомо, розвивається такою собі синусоїдою, з більшою чи меншою амплітудою коливань: еволюція — спад — інволюція. Приблизно так, як життя конкретної людини: від ранішніх мрій та надій до пообідніх розчарувань і вечірньої втоми. Щось подібне відбувається з усіма нами, українцями західнього світу. Всупереч палкій синівській любові до відділеної океанами та десятиріччями батьківщини, нашої або наших батьків чи дідів, неможливо було зробити другу Україну з Канади чи Америки. Від покоління до покоління асиміляція все більше поглинала нас, наші об'єднуючі інституції та централі з роками втрачали свій організаційний потенціял, іншими словами — громадських активних людей, ініціятивних провідників, й от тепер дійшло до краю. І нема тут нічиєї вини.

Друга точка зору — протилежна. Вона випливає з тієї істини, що інволюція, тобто природне відживання, відмирання панує тільки на рівні матерії, а тим часом людина є істотою лише напівматеріяльною. Другою своєю половиною вона є носієм вищого світу — світу духу, світу свідомої волі, свідомої праці і свідомої жертви. Не випадково Іван Франко прийшов до цього висновку:

Вічний революціонер —
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щастя й волю —
Він живе, він ще не вмер!

А відтак вибираймо, ким ми є — безпорадним листям, яке зриває з дерева безжальний зимовий вітер, чи ми є цілим деревом, з дужим стовбуром, розгалуженим корінням і пишною короною — непохитним українським тілесно-духовим дубом, що бере силу з прадавніх, чудово-чистих джерел і щедро кидає свою освіжаючу тінь на наші „замериканізовані" голови?

Вся багатоступенева історія західньої української діяспори свідчить, що ми належимо до другої категорії. Ми представляємо націю, здатну до свідомого життя, до свідомої волі та дії. Яка ще національна громада в Америці сьогодні обговорює проблему своєї сторічної братської організації і сторічної щоденної газети? Ніяка.

Але не меншим феноменом є й та обставина, що українці поза Україною показали себе людьми з особливо відкритими до Божого світу серцями: люблячи і шануючи своє, національно самобутнє, і зберігаючи йому вірність, вони щиро й нелукаво прийняли американську землю з її порядками, з її традиціями — і прийняли не як споживачі, а як творці, відповідально розвиваючи та збагачуючи ці традиції.

А підіть-но навіть сьогодні у Чайна-тавн — китайська громада, що постала також дуже давно, з початком сторіччя, майже так і залишилася чужорідним тілом в американському організмі. І не тільки китайська. Понад 10 відсотків американських громадян, вихідців з латиноамериканських країн, не володіють англійською мовою. Це так багато, що, як ми вже повідомляли, щоденник „Дейлі Нюз" надумав виходити еспанською мовою.

Українці, слава Богу, здібні до мов. І тут, в цій точці, підходимо до ідеї, яка може виявитися рятівною. До „Свободи" мусять повернутися обличчям молодші, двомовні покоління американських українців. Це величезний професіоналістичний, інтелектуальний пласт, який має дійсну змогу через „Свободу" переливати в Україну вартісні знання з усіх ділянок англомовного життя. І то буде виконанням обов'язку не тільки перед батьківщиною своїх батьків та дідів, але також перед Америкою, яка не без підстав декларує свою місію економічного, наукового, технологічного провідництва у світі.

І здійсниться нібито нездійсненний ідеал, про який каже приповідка: „Якби молодість знала, якби старість могла!" Нехай при цьому старші добре пояснять молодшим, наскільки важливим для самоутвердження української нації є українське друковане слово!

Микола Руденко

ТРАВНЕВІ СВЯТА Й БУДНІ

I

У травні впало на наші голови стільки незвичайних подій, що їх аналізувати вельми непросто. Ось, наприклад, 50-та річниця перемоги — як вона відгукнулася в наших серцях? Здавалося б, тут усе ясно: цілий світ боровся проти фашизму, а українці волею історії опинилися в епіцентрі цієї найкривавішої в світі війни — які ж тут можуть бути питання? Виявляється, питань безліч. Найперше: як ми, українські ветерани, маємо називати цю війну — невже ж таки „Вітчизняною"?

11-го травня Музей Української Літератури зібрав ветеранів-письменників. Звучали промови, як і десять років тому — наче ми й досі живемо в складі СССР. Війна, звичайно, називалася „Вітчизняною" — буцімто в нас, українців, тоді була своя вітчизна, окрім літературно-художнього журналу, що й досі так називається. Та й взагалі ці свята в Україні з ініціятиви Президента вирішено провести абсолютно традиційно, без будь-яких відхилень від того, до чого звикли самі ветерани впродовж п'яти десятиліть. Мабуть, наш Президент міркував так: ветерани все ще живуть у минулому, їхня ментальність не зазнала жодних змін — навіщо ж їм псувати свято? Це, мовляв, було б насильство над їхньою психікою. Вони своє зробили й підуть на той світ такими, якими були. Отож свято Перемоги виглядало аж надто по-совєтському. Щоправда, команду військам на параді віддавано українською мовою. Та все ж звучало традиційне: „Здраститє, товариші офіцери!" Оце „товариші офіцери" вже й зовсім повертало в недавнє минуле. Я розумів, що це дрібненька поступка смакам і уподобанням тих, хто був героєм перемоги, але ж оте фальшиве звернення неприємно різало вухо.

Та на зборах ветеранів-письменників я виступив не як ветеран-офіцер, інвалід війни, а як ветеран-дисидент. Мій виступ майже не різнився від промови А. Солженіцина, з якою йому дозволено виступити лише через тиждень після свят. Записана вона, звичайно, раніше. То був Солженіцин, якого ми знали й шанували тоді, коли він стійко й відважно боровся з совєтською олігархією. Він дав правдиву аналізу війни і нашої перемоги.

Так, ми перемогли, але ж якою ціною? Відразу після війни з волі Сталіна нам казали, буцімто ми втратили 7 мільйонів убитими — тобто стільки, скільки втратили німці. В часи Хрущова ця страшна цифра піднялася до 20 мільйонів. А в часи Горбачова — майже до 30 мільйонів. Скільки ж загинуло насправді? Мабуть, іще більше, бо воювали не так зброєю, як беззахисними тілами своїх вояків. Це була найголовніша зброя в руках Сталіна і вельми часто єдина. Живі йшли по трупах однополчан, щоб лягти новими горами трупів.

Як же воно скоїлося, що через кілька десятиліть переможені Німеччина та Японія сягнули найвищого рівня сучасної цивілізації, а ми, що так пишно навчилися святкувати свою перемогу, впали в злидні? А зрештою впала в небуття й сама країна, перемогу якої ми святкуємо — СССР. Чи не правдивіше було б назвати цю перемогу Пірровою?

Та було в моїй промові й те, що рішуче відрізняло її від промови А. Солженіцина. Для нас, українців, ця війна не була вітчизняною — ось у чому справа. Про вітчизняну війну можна казати лише стосовно бійців УПА, проте вони відсторонені від свята, котре (якщо величати війну справді вітчизняною) є тільки їхнім і нічиїм більше. Як можна називати війну вітчизняною, коли немає тієї країни, що, піднявши рівень европейських річок кров'ю своїх вояків, перемогла в цій війні? Ми, українці, лише сьогодні маємо вітчизну. І хоч втратили в Другій світовій понад 5 мільйонів убитими (таке число назвав Президент ЗСА Клінтон, виступаючи на сходах Українського Національного Університету), ми тоді були всього лише колоніяльним військом. І довго ще Україна лишалася колонією Москви.

Та все ж була суттєва різниця поміж парадою ветеранів у Москві й парадою у Києві. Українські ветерани, обвішані кілограмами орденів та медалів (уже достатнє навантаження!), йшли по Хрещатику вільним кроком, виглядали весело і справді святково. Ними хотілось пишатися — жаліти не було причин. Інакше діялося в Москві. Людей, яким сьогодні від 70 до 80 років, змусили долати величезну Красну площу церемоніяльним маршем — тобто прусько-російським кроком, високо здіймаючи ногу, на що здатні лише юнаки. Кажуть, чимало ветеранів померло після цієї справді останньої паради перемоги — на шістдесяту річницю виводити буде нікого. Але найбільше тут вражає імперська ментальність московської державної еліти: трупом ляжте, ветерани, а покажіть світові, що Російська імперія іще живе й житиме вічно. Нічого більше не треба знати про Москву — досить побачити на екранах телевізорів оту реліктову параду, обурливу своєю непошаною до ветеранів війни (та й старости взагалі); поглянь на неї, нащадку — й тобі відразу ж усе стане ясно: і чому точиться нечувана різанина в Чечні, і чому Москва знов намагається підгорнути під себе колишні совєтські республіки. На жаль, у своїх інстинктах вона не змінилася. Про демократію тут годі й говорити.

(Продовження буде)

Юрій Р. Рибак

ТЕЛЕВІЗІЯ НЕ ЗНАЄ КОРДОНІВ

Можна вважати, що на початку нашого століття оператори радіокоротких хвиль були піонерами ділянки інтернаціональної радіопередачі. Однак це змінила дещо поява телевізії, де люди можуть не тільки слухати, але і бачити, що діється у політиці, спорті, мистецтві і науці. Люди можуть теж оглядати фільми і довідуватися у надзвичайно короткому часі, а часто безпосередньо, що сталося або діється у будьякому закутку світу... Телевізійні сигнали, а по правді ціла їх мережа, стали дуже популярним експортом, який переступає географічні і політичні кордони. А почалося це від того, що у 1975 році Роберт Тирнер використав для своєї кабельної телевізійної компанії зв'язок зі сателітами, які кружляють навколо землі. Нині його CNN (кабельна мережа новин) передає день і ніч вісти зі світу до 210 країн, не зважаючи на гостру европейську конкуренцію. Ідею глобальности телевізії підхопили теж інші види передач популярних програм з культури і розваги. Найбільший успіх має MTV (музична телевізія), передачі (video) та програми якої оглядають в Азії і на 120 мільйонах екранів европейських телевізорів.

У загальному телевізійні компанії, великі чи малі, швидше чи пізніше, стають глобальними, щоб не втратити можливости здобути майбутній ринок, себто нових глядачів. Тут же аналітики ринку завважують „безпосереднє співвідношення між соціяльним розвитком даної країни і розповсюдженням глобальної телевізії". Телевізійні програми є коштовними проєктами і вимагають 65 більйонів долярів кожного року. Ці витрати збільшуватимуться на 10 відсотків річно зі зростом і запотребуванням ринку. Нині сотні послуг сателітів поширені по всьому світі, а тисячі операторів кабельної телевізії обслуговують понад один більйон телевізорів, що охоплюють нашу плянету. Найбільший ринок зріст відчувається в Азії, де живуть дві третини глядачів. Знавці маркетингу, себто ді продажу і купна на ринку, особливо цікавляться сходом Азії, де економічний зріст є втричі більший, ніж індустрійного світу... І коли б телевізійні передачі змогли проникнути хоч би тільки до 5 відс. населення у Китаї, то це порівняльно буде більша кількість глядачів, які мають ЗСА. Знову ж в Індії, де середня кляса у більшості говорить добре англійською мовою і охоплює майже 100 мільйонів господарств, своєю демографічною кількістю відповідають ЗСА. При ринковій агресивності телевізії, нині ще теоретичні статистичні цифри у найближчому часі можуть стати реальними.

Світовий базарний майдан (marketplace) розвивається не тільки тому, що програму продають продуценти інтернаціональної телевізії, але й тому, що існує співпраця решти світу. Ця решта не спить і не чекає на інших, а старається розвивати свою інфраструктуру, себто основну установу і обладнання для вжитку кабелів високої частоти, оптичних волокон і сателітної мережі. В міру того як телевізія переживає революцію, сучасне життя на землі відчуває теж свою трансформацію. „Телевізія без кордонів" вирізьблює

(Закінчення на стор. 3)

І. С. Коропецький

ОСТАННЯ ПЕРЕДВОЄННА МАТУРАЛЬНА КЛЯСА УКРАЇНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ В СТАНИСЛАВОВІ

III

В нашій гімназії були гуманістичний та математично-природничий ліцеї. Так склалося, що кількість учнів в обидвох ліцеях нашої кляси була однакова. В гуманістичному ліцеї учні брали трохи більше історії, літератури та продовжували вивчати латину. В природничому ліцеї наголос ставлено на фізику, хемію та біологію. На жаль, достатньої уваги не приділювали до вивчення математики ні в одному, ні в другому ліцеї. Для декого з нас краще знання цього предмету було б улегшило університетські студії деяких спеціяльностей. Однак, у кінцевому рахунку, учні діставали солідну традиційну гуманітарну освіту та, у випадку математично-природничого ліцею, з домішкою природничих наук, яка робила кожного з нас загальноосвіченою людиною. Хоча мої шкільні оцінки були середні, все таки підстави, які я дістав за тих вісім років, допомогли мені багато в пізнішому житті.

А тепер дещо про наше ставлення до науки. Здається, що ні професори, ні програми, ні якість підручників не є настільки важливі в здобуванні знання, як суперництво між учнями. Хто буде кращий? Хто дістане краще оцінку? Як здобути досконалі осяги? На підставі мого професійного досвіду, вважаю, що це позитивно впливає на інтелектуальний прогрес. У нас такого змагання не було. Ніхто нікому не заздрив. Ніхто нікого не хотів перегнати. Бути відмінником чи, як ми казали, відзначаючим, це не було для нас аж таке важливе. Причиною того була наша традиція. Справді, в нашому народі була пошана до інтелектуальної праці, бо це, в першу чергу, суґерувало соціяльний статус і получені з тим матеріяльні користі. Алe, при тому, в нас не вщеплювано в школі потреби стреміти до досконалости та щораз кращих осягів. З огляду на історію нашого політичного поневолення та культурну відсталість у порівнянні зі Заходом, радше панувала (і, на жаль, ще далі панує) тенденція задовольнятися поверховними науковими успіхами, чи навіть лише академічними титулами. Це було глибоко закорінене і в нашій психіці. Наприклад, академічний титул видавався нам тоді важливішим, ніж знання, яке мало управнювати людину до цього титулу. На додаток, традиційне лінивство нашого народу та втрата часу на безконечні дискусії і на гру в карти доповнювали цю досить таки невеселу картину.

В міжвоєнній Польщі були й інші фактори, важливі в нашому, радше поверховному, підході до науки. На вищі студії дістатися було тоді дуже важко, зокрема українцям. Часто це не залежало від успіхів у гімназійній науці, але радше від „протекції" (зв'язків з тими, які вирішували, кого прийняти). А тим повинні були турбуватися наші батьки. Зрештою, деякі з нас не могли собі дозволити на університетську освіту з фінансових причин. Але навіть той щасливець, що здобув вищу освіту, звичайно мав великі труднощі влаштуватися на працю в ті сумні роки. Іншим важливим фактором була політика. Багато з нас вже від дуже молодих літ ангажувалися у визвольній боротьбі нашого народу і бачили своє майбутнє радше у польській в'язниці, ніж при якійсь продуктивній праці. Пощо тоді було висилюватися на науку, коли і так з неї не можна було очікувати жодних користей? Дивлячись назад, можна мати оправдані сумніви, чи той порою участь у політичному житті в такому юному віці була корисною з національної точки бачення на довшу мету. Коли б деякі з тих молодих людей були присвятили себе науці чи професійному розвиткові, а не політиці, з історичної перспективи можна думати, що користь з них для нашого народу була б більшою.

Говорячи про політику, ми почали нею цікавитися вже від дуже ранніх літ. Турбота про долю рідного народу та готовість йому служити виносили ми переважно вже з родинних домів. Традиція Визвольних Змагань була ще свіжою в пам'яті нашого суспільства. Це спонукувало нас до інтенсивного читання різного роду літератури на ці теми. Нас захоплювала романтика Січових Стрільців і книжки про них користувалися великою популярністю. Не дивно, що пізніше декілька учнів з нашої кляси вступили до Української Дивізії: хотіли іти слідами своїх попередників — Усусусів. Під час наших гімназійних студій це політичне усвідомлення поглиблювалося переважно під взаємним впливом учнів, бо, як я згадував, професори, за винятком, мабуть, єдиного о. Микитюка, оминали політичні теми в своїх лекціях. Велика частина нашої кляси стала дуже рано членами націоналістичного юнацтва, а згодом і ОУН. Ті нечисленні, які членами не були, як правило, симпатизували з націоналізмом. Я не пригадую собі, щоб хтось у нашій класі мав соціялістичні чи навіть демократичні (щось у роді УНДО) погляди. Декілька схилялося до клерикалізму, але це правдоподібно тому, що з різних причин готувалися до священичого стану. Доказом нашої політичної заангажованости може служити факт, що коли мешканці бурси св. Йосафата з нашої кляси готувалися іти на перший день матури, польська поліція зробила облаву на бурсу і провела там грунтовну ревізію. Правдоподібно наша конспірація була успішною, бо ніхто з нас не був заарештований під час гімназійного періоду.

Потяг до націоналізму (в галицькому розумінні), можливо, був також поєднаний з бунтом дозріваючих юнаків проти їхніх батьків, професорів та взагалі старших. Зокрема під впливом писань Дмитра Донцова, ми обвинувачували їх у програнні Визвольних Змагань, з огляду на їхнє наївне захоплення демократичною ідеологією та політикою. Ми вірили, що коли нам трапиться подібна нагода, завдяки цій екстремістичній ідеології будемо більш успішні, ніж попереднє покоління. Не доводиться говорити, наскільки монополізація цієї ідеології над нашими молодими умами та, в результаті, брак об'єктивного погляду на всі можливі альтернативи пошкодили нашому інтелектуальному розвиткові і політичному дозріванню.

(Продовження буде)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДЕ НАШ ПАТРІОТИЗМ ДО „СВОБОДИ"?

Великим сумом пройняла мене вістка про можливе припинення щоденної появи нашого найстаршого органу преси, яким упродовж понад 100 років є наша „Свобода". Це єдиний щоденник української діяспори, що постійно, протягом довгих десятиріч приносив нам вісті зі світу, а найважливіше — інформував про життя наших громад, здобутки і настанови, прояви культурного життя, напрямні та патріотичні спрямування в дорозі до визволення України з-під московського ярма. Це неначе наш хліб щоденний, що кормив нас вістками і єднав на всіх прошарках життя.

Якщо „Свобода" справді перестане появлятися щоденно, як зможемо подивитися у вічі нашій Україні?

Ми складали гроші на лікування невиліковно хворих — з глибокого патріотизму... Ми напихаємо грішми кишені нечесних... з патріотизму... А де наш патріотизм до „Свободи", яка виховала справжніх патріотів і постійно їх виховує?

Я посилаю 100 дол. на дальшу щоденну появу „Свободи" і закликаю всіх, кому наше українство дороге, зробити те саме.

Олександра Мудра
Чикаго, Ілл.

„СВОБОДУ" ВРЯТУЮТЬ ЧИТАЧІ

Як Раїса Руденко вважає, що „Україну врятує народ", так я думаю, що „Свободу" врятують читачі.

Хіба ж немає української людини чи родини, яка за 30 чи 40 центів денно не хотіла б діставати єдиного в діяспорі українського щоденника.

Вже було багато аргументів, висунених головним редактором Зеноном Сниликом, Володимиром Бараницьким та іншими.

Мені пригадалася одна з конвенцій СУА, на якій тодішній касир, учасниця фінансового панелю, в переконливий спосіб подала пропозицію, щоби членки, які журилися підвишкою передплати, взяли баньку з кока-коли і зробили з неї скарбонку, куди вкидали б по 10 центів денно, і за рік защадять 36.50 дол. Це покриє передплату „Нашого Життя" і ще залишиться на членський внесок.

То візьмім собі ту „бизнесову психологію" до серця і за її прикладом передумаймо, що за 30 чи 40 центів (що є менш „болюче", ніж 75 чи 100 дол.) будемо мати вдоволення отримувати „Свободу", яка не закінчить свого існування на 101 році життя.

Христя Навроцька
Ню Йорк, Н.Й.

НЕПРОСТИМИЙ ГРІХ

Польський поет Адам Міцкевич в поемі „Пан Тадеуш" прославляє свою вужчу батьківщину:

Литво, батьківщино моя, ти як здоров'я,
Скільки треба тебе цінити — той тільки дізнається,
Хто тебе втратив...
Сьогодні бачу красу твою й тужу за тобою...

Загроза в світле століття „Свободи", нашого так дорогого щоденника, з переходом на тижневик — існує! Не допустім до того, щоб ми одного дня заступили слово „Литво" на „Свободо", парафразуючи вищенаведені рядки. Можна собі уявити, як буде виглядати наше життя без щоденника „Свобода" — це буде прискорення завмирання суспільно-громадської та культурно-мистецької діяльности діяспори.

Не знаю, чи відомо Екзекутиві УНСоюзу, з якою нетерпеливістю більшість читачів вичікує появи кожного чергового числа „Свободи". Перехід на тижневик нашого дорогого щоденника не тільки буде шкідливим кроком, але дуже небезпечним потягненням для самого УНСоюзу. Століття заслуженої установи та час історичних подій — незалежність України, а з тим різні можливості росту УНСоюзу, заслуговують на нашу підтримку і не можна дозволити доконати непростимого гріха!

Юрій Малаховський
Флашінґ, Н.Й.

Я — ЗА ЩОДЕННИК!

Вірю, що „Свобода" залишиться щоденником. Вона пережила різні клопоти за час свого 100-літнього існування. Передплатники „Свободи" — це передові громадяни, переважно провідники української громади, керівники українських організацій і церковні діячі, люди розумні, громадсько і політично вироблені, цінять друковане слово і бажають його мати щоденно.

„Свобода" приносила і приносить відомості з України, а тепер вони надзвичайно цікаві і потрібні, відомості з діяспори, яких немає в іншій пресі.

Підвишка „Свободи" до 75 і 100 дол. річно виглядає багато, але коли перерахувати на окреме число, то число для членів буде коштувати коло 30 центів, а 40 центів для нечленів. Це менше, як півгорнятка кави, яку ми п'ємо кожного дня. Цей видаток в річному нашому бюджеті не зробить великої проґалини.

Лишім „Свободу" щоденником, за тим промовляє наша потреба, наша свідомість, престиж і гонор. Розбудовуймо наше організоване життя, а ніколи не скорочуймо його.

Іван Фур
Парма, Огайо

Торжества в українській католицькій церкві в Пармі

30-го квітня ц.р. в церкві Покрова Пресвятої Богородиці в Пармі відбулися торжества: хрищення донечки о. пароха Івана Чировського і пані-матки Марії, торжественна Служба Божа Провідної Неділі та спільне свячення. Ці вище згадані святкування звеличав своєю участю Владика Роберт Москаль у супроводі свого канцлера о. проф. д-ра Андрія Чировського та ще одного священика.

О год. 10-ій ранку почалися церемонії хрищення. Сам Єпископ в супроводі духовенства вніс немовля — дівчинку Таїсу-Марію, тримаючи її символічно нагорі на руках, і ніс її через церкву, аж до тетраподу. Опісля занурював голеньку дитинку трикратно в об'ємистій посудині, наповненій водою. Дитинка з напрочуд ангельським спокоєм широковідкритими очками обсервувала, що діється навколо неї. Думаю, що на спокій Таїси-Марії подіяли її природно одідичена по родичах вдача, але також дуже статочна і уважлива поведінка Владики. Співав церковний мішаний хор під батутою інж. Зенона М'ягкого, дяка і диригента. Апостола зачитували: проф. д-р Микола Чировський, дідуньо хрищеної, та інж. Зенон М'ягкий. Дуже змістовну і повчаючу проповідь виголосив Владика Роберт. У своєму слові він підкреслив важливість обрядовости нашого хрищення, якого ми повинні придержуватися. Таїса-Марія, — говорив Владика, — збагатила не тільки своїх батьків і родину, але також парафіяльну громаду і весь український нарід. Вона сьогодні одержала аж три тайни: Хрищення, Миропомазання і Причастя. Владика гарно і милозвучно співає і за його ініціятивою ціла церква заспівала дитині Таїсі-Марії гучне „Многолітствіє". Треба відмітити, що слова Владики глибоко запали в душі зібраного богомольного народу, а особливо з точки зору плекання нашої спадщини і релігійних та національних традицій. Таїса-Марія має ще дворічного братика Антонія, який заховувався прикладно і чемно. На свято Хрищення з'їхалася ціла родина Чировських, а саме: дідуньо, професор-емерит д-р Микола Чировський з дружиною та брати, о. проф. д-р Андрій Чировський з дружиною і дітьми з Оттави, Канада, д-р Юрій з дружиною і дітьми, та д-р фізики, науковець з дружиною і дітьми, а також знайомі з Чикаго, Пенсильванії і Ню Джерзі. Треба згадати, що у Чировських — сеньйорів водилось аж шість хлопців. Двоє з них померло. О. проф. д-р Андрій Чировський очолює Інститут ім. Митр. Шептицького в Оттаві, Канада, який проводить високоякісну теологічно-наукову працю, а передовсім — студії з метою об'єднання наших церков у дусі екуменізму і великих задумів наших велетнів духа: Слуги Божого Митр. Андрея Шептицького та Ісповідника Віри Патріярха Йосифа Сліпого. Після церемонії хрищення відбулася, а радше продовжувалася Служба Божа, якою проводив Владика у супроводі 4 священиків — сослужителів. Народ по береги виповнив свіжорозмальовану церкву. Можна було з приємністю зустрічати і наших православних братів зі сусіднього Катедрального Храму Св. Володимира. Після Служби Божої, біля години 12-ої полудня в просторій залі церкви Покрова Пресвятої Богородиці почалося традиційне свячення з програмою. Голова Президії Семен Крислатий вітав Владику з духовенством і всіх численно зібраних присутніх, та попросив Владику провести молитву і благословити трапезу. Грімким „Христос Воскрес" започатковано свячене. В програмі виступили Христя Чабан зі словом та діти-парафіяни у виводі гаїлок. Діти виступали в гарних вишиваних строях і вив'язалися дуже добре, за що належиться похвала їх учителькам Рожі, Кость, Василині і Тарнавській. Христя Чабан у своєму слові торкнулася теми про страждання українського народу за часів комуністичного поневолення і його воскресіння актами проголошення самостійної української держави у 1991 році. „Єднаймося і братаймося, бо сили диявола ще діють, і то на нашу загибіль". Владика Роберт і Канцлер митрат о. Саюк не могли взяти участи в свяченім, бо мусіли ще відвідати Янгставн. Присутні в приязній атмосфері ділилися традиційним яєчком. Складали взаємні побажання і споживали смачні страви. Вже згаданий Семен Крислатий проводив трапезою і програмою. За інтонацією диригента, інж. Зенона М'ягкого, ціла заля заспівала Воскресні пісні. При кінці трапези проводилася також вже традиційна збірка на благородні цілі, наприклад на будову пам'ятника Патріярхові Йосифові Сліпому в його рідному селі, на дітей Чорнобиля та відновлення нашої церкви. Було пожертвувано різні суми, за що добродії діставали на пам'ятку гарну писанку. Від себе ще додам, що родина Чировських-сеньйорів заслуговує в нашій громаді на спеціяльне вирізнення і похвалу, бо виховала гарно і набожно чотирьох синів — професіоналістів, з яких двоє пішли на службу до Божого Виноградника. Щось подібне, як і в родині вже покійного проф. д-ра Лончини в Дітройті, де також двоє синів, Тарас і Гліб, стали священиками, а один лікарем. Приклади дійсно гідні до наслідування.

Володимир Боднар

ДОРОГІ ЧИТАЧІ! ШАНОВНІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Чи вам відомо, що завдяки Фондові Відродження України при УНСоюзі зроблено і робиться чимало корисних справ для становлення незалежної, демократичної, правової української держави? На сьогодні цей фонд видав на свої благочинні акції 544,000дол. Ось, наприклад, завдяки цьому фондові УНСоюзу

– УНСоюз був спонзором, через програму СЕБІТ, випускника Львівського Інституту Менаджменту Мирослава Кравчука, який кожного дня перебував у нашій канцелярії, приглядався до нашої праці та брав участь у зустрічах та дискусіях.

Якщо ви вважаєте, що діяльність УНСоюзу в рамках Фонду Відродження України є справді корисною, то закликаємо вас допомагати своїми посильними пожертвами для її ус-пішного продовження.

Чеки просимо виставляти на Ukrainian National Association – Fund for the Rebirth of Ukraine, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

„Споглядаючи у синю далечінь..."

(Ювілейна конференція НТШ у 100-річчя М. Рильського)

Ню Йорк (О. Кузьмович). — Тут у приміщеннях НТШ відбулася 29-го квітня ювілейна конференція у століття Максима Рильського з багатою та цікавою програмою.

У вщерть виповненій залі конференцію відкрив коротким словом голова НТШ проф. Леонід Рудницький, який представив прелегентів, зокрема підкреслюючи участь у конференції лауреата літературної премії ім. М. Рильського, заслуженого діяча мистецтв України, поета Абрама Кацнельсона, що був учнем М. Рульського, а відтак одним із його улюблених поетів, який прибув на це свято із далекого Лос Анджелесу.

Син О. Опанасюка читає доповідь батька (сидять, зліва): проф. Л. Рудницький, Н. Білоцерківець, А. Кацнельсон і М. Тарнавська.

(Світлив Ярослав Кулинич)

Першим прелегентом мав бути земляк поета, житомирський письменник, автор біля десятка прозових збірок і голова житомирського відділу Спілки Письменників України Олекса Опанасюк. Він однак не зміг прибути, тому його спогади і міркування відчитав його син, що тепер перебуває в ЗСА на студіях.

Другою, говорила поетеса з Києва Наталя Білоцерківець, що тепер перебуває в ЗСА і працює в Пенсильванійському стейтовому університеті, яка, крім поетичної творчости, є автором літературознавчих праць. Вона говорила про творчість М. Рильського в контексті творчости неокласиків, підкреслюючи ролю Миколи Зерова в тому напрямку творчости українських поетів.

Поетеса і бібліограф Марта Тарнавська, авторка двох поетичних і одної прозової збірки, як також відома, як перекладачка та викладач в Пенсильванійському університеті, виголосила надзвичайно професійно та прецизно опрацьовану доповідь про твори М. Рильського в англомовному світі. Спираючись на точному прослідженні літератури та подаючи факти, вона з прикрістю ствердила, що М. Рильський далеко не є відомий в англомовному світі тому, що в Україні появилася лише одна збірка його поезій перекладених на англійську мову і вона не віддзеркалює ширини та досконалости його поезій та в ній знаходяться деякі із пропагандивних, бо видана вона була ще у 1980 році. За її дослідами переклади поезій М. Рильського находяться лише в трьох антологіях української поезії, що появилися в Канаді, в Англії і у Києві. Після її оцінки найкращі переклади вийшли ще перед 30 роками з-під пера Ватсона Кіркконнелла, а перший з українських літературознавців, що вивів М. Рильського у англомовний світ був проф. Юрій Луцький. Все це однак дуже мало і тому М. Рильський стоїть на жаль позаду і П. Тичини, і І. Драча, Л. Костенко чи І. Калинця, коли йдеться про переклади його поезій.

Завершенням програми був виступ А. Кацнельсона, який поділився з присутніми своїми безпосередніми спогадами про поета у незвичайно гарній формі, вказуючи у тих особистих спомина́х на М. Рильського як на людину високої культури, що завжди умів поєднати природу та поезію, віддаючи цій першій багато місця у своїй творчості. Вказуючи на вплив, що його М. Рильський мав на молодих поетів, а вже зокрема на нього як поета, А. Кацнельсон розповідав щиро про свої емоційні переживання у зустрічах із М. Рильським, про заохоту до своєї творчости, яку діставав від поета, і про зустрічі з іншими сучасниками, що збиралися довкола М. Рильського. На закінчення своєї виїмкової не так доповіді, яка розповіді, яка захопила усіх присутніх своєю безпосередністю, А. Канцельсон прочитав декілька своїх поезій, присвячених М. Рильському, а учасники вечора прийняли їх, як і розповідь, незвичайно тепло.

Ця конференція була, як зазначив голова НТШ проф. Л. Рудницький, першою більшою врочистістю в діяспорі з нагоди 100-річчя Максима Рильського, хоча в Україні відбувся вже ряд імпрез — конференцій, як теж врочистих вечорів та зустрічей, видано збірку лірики та перевидано заборонену колись збірку „Синя далечінь".

Треба надіятися, що ця конференція не буде першою та останньою, а українська діяспора відзначить цього виїмкового своєю творчістю поета ще іншими імпрезами, в яких зможемо почути вибір із його поезій у доброму виконанні. Саме того бракувало на конференції в НТШ.

Із нестардатним...

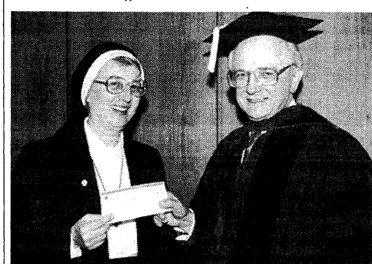
(Закінчення зі стор. 1)

дання, Я. Трінчук також активний у політичному житті Дніпропетровського, де осів 1975 року після перебування у Казахстані. Тепер Я. Трінчук є головою Обласної Ради Української Республіканської Партії в Дніпропетровському, отже це ще один український письменник, який включився тепер в політично-громадське життя, бо того вимагає сучасний час і сучасні події в Україні.

Нам, однак, здається після нашої короткої розмови, а більше після розгляду трьох чисел нового журналу „Монастирський Острів", що видавання його на такому високому рівні, як показують ці перші числа, і продовження появи повинно бути головним і першим завданням Я. Трінчука, а українська діяспора повинна в тому допомогти.

Передплату, яка допоможе найбільше видавцям, треба посилати до М. Коця на адресу: P. O. Box 33, Lexington, N. Y., 12452 у висоті 14 дол.

Менор коледж отримав дар від „Самопомочі"

Д-р Володимир Бандера, член Ради директорів Менор Джуніор коледжу, вручає президентові коледжу, Сестрі Марії Кекилії Юрасінській, ЧСВВ, чек від Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" у Філядельфії, де д-р Бандера також є членом. Д-р Бандера вручив чек під час 47-ої ґрадуаційної церемонії 11-го травня ц. р. Чек був відгуком на річний апель коледжу. Д-р В. Бандера є членом Асоціяції американської економії, Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка, має багато відз начень і був як науковий стипендист Фулбрайта в Україні 1992 року.

ТЕЛЕВІЗІЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

карби у зміні світу. Цю зміну завважується у тому, як світ працює, як розважається. Це видно навіть у способі, як світ іде на війну і заключає мир, як поліпшує міжнародне порозуміння і співпрацю. Деякі передачі, звичайно, зацікавлюють міжнародну публіку. Ось хоч би спорт. Він є конструктивним гльобальним засобом масової інформації, бо дає задоволення, зрозуміння та у принципі не викликає серйозних суперечок.

Ще недавно навіть у найбільш віддалених селах тоталітарних країн заінстальовано було антени, щоб легше поширювати власну пропаганду. І що сталося?.. Цей процес інфільтрування гльобальна телевізія і наявно загрозила тоталітарним режимам, що правда виходить наверх! У висліді історія записала зміни у Східній Німеччині, розвал Берлінського муру, успіх „Солідарности" у Польщі, присутність телевізії у Мехіко ускладнило маніпуляцію вислідів виборів і т.п... З причин існуючої економічної несправедливости або державної цензури багато жадібних майбутніх глядачів не мають змоги користати зі сигналів гльобальної телевізії. Та виходить, що ніколи не слід недоцінювати людської винахідливости. Ось у багатьох селах Індії мешканці одержують телевізійну програму при помочі накривок з бочок на сміття, які переробили на сателітні тарілки... У Пакістані цензура з моральних причин замазувала деякі передачі телевізії. Але це не розв'язувало проблеми. Чому?.. Тому що молоді пакістанці декодували сигнали чорними хусточками, що тримали перед екраном телевізора...

З гльобальною телевізією чітко пов'язується „неминуча односторонність культури у світі" з її злими і добрими сторонами. Телевізія викликує у глядачів враження, що багато осіб краще живе деінде, що у світі є неприязні місця, де брак довір'я, поширюються ризиковні обставини, злочини, занепад взаємної пошани і моралі. Знову ж комерційні оголошення постійно натискають купувати речі, які часто бувають понад грошову спроможність або бюджетове обмеження родини. Це все викликає невдоволення і розчарування, що може довести людину до спротиву і депресії. Та поруч суперечливих питань щодо недоліків, телевізія має теж елементи позитивного явища, з чим погоджується критика суспільства... А з економічного аспекту телевізія — це велика індустрія, яка запевнює хліб насущний мільйонам людей, що репрезентують різні ділянки життя і знання. Вони безпосередньо або посередньо впливають на світову опінію і гльобальну зміну способу життя.

Чи Ви вже відповіли на запитник у справі щоденника „Свобода"?

Якщо ні, то зробіть це негайно!!!

В сороковий день відколи відійшов у вічність

бл. п. д-р мед.

Богдан Зеновій Гординський

(18-го лютого 1911 року – 20 квітня 1995 року)

будуть відправлені заупокійні Служби Божі:

в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.
в суботу 10-го червня 1995 р., о год. 7:45 ранку
та
в катедрі св. Юра у Львові.

Рідних, приятелів та знайомих просимо згадати покійного у своїх молитвах

Родина

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

У п'яту болючу річницю ненадійного відходу у вічність нашого дорогого і невіджалуваного МУЖА, ВУЙКА, БРАТА і ШВАГРА

бл.п.

МИРОНА ВОЛОДИМИРА ІВАШКА

буде відправлена заупокійна

СЛУЖБА БОЖА

17-го червня 1995 року в церкві ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ в МАЯМІ Фла.

Дружина АННА

Прошу родину приятелів і знайомих пом'янути покійного у своїх молитвах.

Ділимося сумною вісткою що в неділю 7-го травня, 1995 року, відійшла від нас, на 89-му році життя, наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ШВАҐЕРКА

СВ.П.

ОЛЬГА ЛЕВИЦЬКА

ПАРАСТАС відбувся в четвер, 11-го травня, 1995 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Михайла Насевича при 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

СЛУЖБА БОЖА і похоронні відправи в п'ятницю, 12-го травня, о год. 10-ій рано, в церкві св.о. Миколая при 24th and Poplar St., Філядельфія. Опісля тіло покійної було зложене на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Па.

В смутку залишені:

доньки: — МАРІЯ БАРАБАХ з мужем МИРОНОМ
— ЛІДІЯ КОСТЮК з мужем ІГОРЕМ
— АЛЕКСАНДРА КОМОРОВСЬКА з мужем ЮРІЄМ
шваґерка: — МАРІЯ ГОРІШНА
внуки: — АДРІЯН
— ТАНЯ
— МАРКО
— АНДРІЙ

У глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що у вечірніх годинах 5-го червня 1995 р. по короткій тяжкій недузі переступила пороги вічности наша найдорожча дружина, мама і бабуся

бл. п.

МАРІЯ ПАШКОВСЬКА

Панахида відбудеться в четвер 8-го червня 1995 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні M. J. Sliwinsky, 85 George Urban Blvd., Cheektowaga, NY 14225.

Похоронні відправи в п'ятницю 9-го червня в церкві св. Миколая, 308 Fillmore Ave., Buffalo, NY 14206 о год. 9:30 ранку, а опісля на цвинтарі св. Матея West Seneca, NY.

Горем прибиті:
муж — БОГДАН
донька — ЛІДА КОСТИНЮК з мужем ГРИГОРІЄМ
син — ЮРКО з жінкою МАРІЙКОЮ
внуки — ХРИСТИНА, ЛІДА і ДАНИЛО
братова — ІРЕНА ЛАВРІВСЬКА
сваха — АНАСТАЗІЯ ПУГАЧ

дальша і ближча родина в Україні, ЗСА і Канаді

В понеділок, 29-го травня, 1995 року скінчив свій земний шлях наш найдорожчий ТАТО, ДІДО і ПРАДІДО

бл.п. ред.

СИЛЬВЕСТЕР ПІГУЛЯК

нар. 1897 р. в Лашківцях на Буковині

редактор „Час-у" в Чернівцях, адміністратор Народного Дому в Чернівцях, адміністратор УМСА на Чехах, перекладач, учитель, і прихильник українського театру

Похоронні відправи відбулися в п'ятницю 2-го червня в соборі св. Володимира

Тлінні останки були перевезені на вічний спочинок на цвинтар свв. ап. Петра і Павла в Пармі, Огайо

У глибокому смутку залишені:
доньки: — ЕЛИСАВЕТА КАВАЦЬ з мужем МИХАЙЛОМ
ОКСАНА КРАВС
ОЛЕНА ТОПОРОВИЧ
внуки: — ВІРА ПОКОРА з мужем АЛЕКСАНДРОМ
ЛІДА ДЕМ'ЯНЧУК з мужем АНДРІЄМ
АНДРІЙ КАВАЦЬ
ТАНЯ і АНІЗА КРАВС
ТАРАС, МАРКІЯН, РОКСОЛЯНА
і ДАНИЛО ТОПОРОВИЧ
правнуки: — МАРКО ПОКОРА
ПЕТРУСЬ і АДРІЯНКА ДЕМ'ЯНЧУК
племінник: — РОМАН ПІГУЛЯК з дружиною ТЕРЕСОЮ і родиною

50-ліття „Українських Вістей"

Серед ювілейних вшанувань в українській громаді наближається „золоте" 50-річчя часопису „Українські Вісті" та співзвучного УРДП–УДРП.

Перше число газети з'явилося у повоєнній Німеччині в умовах безправних багатотисячних „переміщених осіб" — втікачів, які характеризує видрукована на циклостилі б'юлетень-газета „Українські Вісті": Обставини війни змусили нас лишити рідний край і піти „в люди" — між чужі народи в чужі країни. На примусових роботах в Німеччині, в таборах полонених, в концентраційних таборах, у війську, зустрічались в обставинах сумного побуту і праці люди різних націй"...

Газета стала виразником самобутнього середовища і руху, що залишили непроминальний слід у житті та історії української повоєнної еміграції та в країнах нового поселення. У минулому контроверсійні візії полум'яного поета, письменника і основоположника газети й УРДП Івана Багряного та його сподвижників виявились вимовно пророчими.

Випробувані часом і неприятливістю умов, часопис „У. В." і середовище здало іспит й виклик доби в дорозі до здійснення завітних мрій кращих синів України. Газета — одна із небагатьох, що стартувала 50 літ тому, мала щастя дожити до сповіщення радісних подій проголошення незалежности України. На жаль, не дожило багато її колишніх редакторів, співпрацівників і щедрих читачів, яким вона завдячує своє тривале існування. Із невимовним сумом довелось недавно прощатися із її знеможеним редактором св. п. Михайлом Смиком.

На ювілейну зустріч, що відбудеться у перших днях липня ц. р. в Лондоні, Канада, на одумівській оселі, прибудуть шанувальники і гості із різних країн, в тому й з України, що стане заслуженою нагородою-відзначенням славної когорти зачинателів вийняткового віснику і руху.

Олександер Скоп

Появилися нові видання

Джерзі Сіти, Н.Дж. — Недавно побачили світ дві нові книжки українських поезій авторства Романа Бабовала з Бельгії: „Мандрівки ймовірного", Видавництво „Дніпро" ,Київ ,1993, і „Пам'ять фрагментарна" власного видання в Шарлєруа, Бельгія 1994. Обидві збірки в чепурних обкладинках, перша нараховує 335 сторінок малого формату, а друга 159 сторінок більшого формату й видана на крейдяному папері.

Роман Бабовал — уродженець Бельгії 1950 року, син українських батьків родом із західньої України, яких німці під час Другої світової війни вивезли на примусову працю до Німеччини. Початкову освіту здобув у місцевій школі, середню в Малій Папській Українській Семінарії в Римі, а диплом д-ра медичних наук у двох спеціялізаціях здобув у Лювенському університеті. Від 1980 року працює лікарем спеціялістом в ділянці радіотерапії онкології та ядерної діягностичної медицини.

Поет Р.Бабовал пише українською і французькою мовами, є членом Українського Пен-Клюбу від часу його заснування, молодший член Нюйоркської Групи поетів і член Спілки Письменників України від 1992 року. Згадані збірки, це п'ята і шоста з черги збірки його поезій. Друкуватись українською мовою почав в 1967 році вукраїнській пресі на Заході та в Україні.

Обидві збірки можна набути прямо в автора, висилаючи замовлення на подану адресу. Примірник кожного видання коштує 10 ам. дол. включно з висилкою. Адреса:Docteur Roman Babowal, Rue des Rossignols, 74, 6110-Montigny–le–Tilleul, Belgium; Тел. 071/51-06-61.

Діяльність Релігійно-Культурного Осередку в Норт Порті

Місяць березень в нашому активному та багатолюдному Осередку св. Андрія в Норт Порті на Фльориді позначився особливими культурно-мистецькими виступами ряду визначних особистостей, які залишили в нашій великій українській громаді значний слід гарного спомину.

В початку березня вітали в нас двоє молодих людей з України: Руслан Найда з дружиною Іриною Гончар, які демонстрували зразки трипільської культури, а зразу по тім величава академія присвячена невмирущому нашому генієві Тарасові Шевченкові, що й започаткувало ряд високоякісних концертів.

В неділю, 19-го березня, був гарний концерт молодої співачки з Монтреалю, Канада, Галини Ваверчак, яка співала клясичні та народні пісні, збираючи при тім заслужені оплески й квіти від вдячної авдиторії.

В середу, 22-го березня, завітали до нас гості з Чикаго, подружжя Маринець, які сатирою та піснею створили чудовий вечір. А вже в суботу, 25-го березня, відбувся великий концерт знаної та висококваліфікованої співачки з України Марії Стеф'юк і динамічно-оригінального піяніста Володимира Винницького, які також дали декілька концертів для американської публіки в Порт Шарлот, Веніс і Сарасоті.

29-го березня вітали ми в себе вже другий раз симпатичного й наскрізь патріотичного співака й композитора Павла Дворського з України, який разом з іншими співаками й музикантами дав у нас концерт чудових народних пісень.

Програмою всіх повищих концертів та виступів проводила наша культ-мистецька референтка Леся Татарко, яка вміло та гарно вив'язалась із своїх нелегких обов'язків.

Місяць квітень започаткував наш осередок великодним базаром, який проходив два дні, 7-го і 8-го квітня, притягнувши за цей час рекордове число відвідувачів: своїх і чужих, які подивляли гарну образотворчу виставку Володимира Воронюка з України, писання писанок нашими членкинями, колекції вишивок, різьби тощо, а також смачного печива й варення, яке успішно демонстровано й консумовано.

В середу, 12-го квітня, був в нас надзвичайний вечір! Нав'язуючи до Великого посту і передвеликодних святочних відправ, відбувся в залі нашого осередку духовний концерт, де окрім відеофільму „Христові Страсті" Василя Курилика, був гостинний виступ другої, молодої ще української громади п'ятидесятників, які ще недавно поселились тут на Фльориді, приїхавши з України враз із своїми малими дітьми. Їхній концерт був глибоко християнський за змістом, і доповнений деклямаціями та співом малих дітей, в гарних вишиваних сорочках, а понад все братським духом єднання, якого нам всім ще дуже потрібно.

Великодні свята, як і кожного року перед тим, наша громада зустрічає спільно, традиційно і величаво. Велика кількість людей заповняє нашу церкву св. Андрія, в якій достойно служать о. протопресвітер Т. Форостій, о. митрат Володимир Мельник і о. митрат Нестор Столярчук і де співає великий соборний хор під керівництвом інж. Павла Грабовича. Всі церковні відправи, традиційне свячення пасок та інші повинності відбуваються в нас за старим українським традиційним звичаєм.

В неділю, 23-го квітня, на Великдень, зразу після Св. Літургії, відбулось у великій залі нашого осередку спільне свячене, де за святочно заставлені та гарно прибрані столи засіла наша чисельно соборна громада, яку з ерудицією, як і все, привітав голова нашої Управи Роман Шраменко і побажав всім веселих свят. В дальшій програмі був ще виступ Л. Татарко з деклямацією, а тоді жіночий ансамбль „Мрія" під керівництвом піяністки Іраїди Черняк відспівав три українські народні пісні. В програмі також виступила гостя з Торонто Неонеля Пашківська, яка співала, граючи на гітарі, великодні гаїлки.

Під час свяченого переведено фінансово збірку на закуп сепаратора крови для помочі лікування дітей Чорнобиля.

В середу, 26-го квітня, заходом Товариства Гуманітарної Допомоги Україні та при співпраці всіх громадських організацій в осередку відзначено 9-ту сумну річницю чорнобильської трагедії. Після соборної поминальної Панахиди в церкві відбулося жалібне зібрання, яким проводила Л. Татарко. Добре приготовану доповідь виголосила Галина Король.

В провідну неділю, 30-го квітня, наша організована громада не забула пом'янути наших рідних і друзів, які спочивають на цвинтарі у Веніс. Виїхавши там організовано на заклик голови Управи Р. Шраменка та при добрій організаційній підготовці Миколи Филиповича, молились ми всі спільно за тих, що від нас відійшли вже в засвіти. Отці В. Мельник і Н. Столярчук, а тоді зібраний хор під орудою Зої Филипович, вив'язались достойно зі свого почесного завдання.

В неділю, 14-го травня, після Св. Літургії, в залі осередку відбулося Свято Матері. Всі чоловіки осередку зорганізували гарне прийняття для жінок-матерів, яких посадили за столи, а самі подавали до столів і виконували програму.

Це свято відкрив Р. Шраменко, який і підніс тост на славу всім нашим українським матерям, а тоді чоловіки на чолі з д-ром Володимиром Королем відспівали Многоліття, під час чого Іван Тащук і Микола Пелачек декорували наших матерів квітами, а декого й подарунками.

Головний „шеф" кухні Михайло Белендюк, який мав для своєї диспозиції половину колишньої „Дивізії" та групу волинських партизан, приготовив чудовий полуденок. В мистецькій частині виступали д-р В. Король і д-р Євген Стецьків, а тої був дуже гарний концерт (відеофільм) з Києва, а також і резолюція, щоб шанівні жінки не забули в червні про „День Батька".

28-го травня, після соборної Панахиди в церкві, в залі осередку відбулися святочні сходини, присвячені св. п. Головному Отаманові Симонові Петлюрі та полк. Євгенові Коновальцеві. Свято відкрив і ним проводив Р. Шраменко, а в програмі виступали Л. Татарко з рецитацією поезії „Терновий вінок" і ред. Орест Питляр з цікавою і добре виголошеною доповіддю.

Під час святочних сходин переведено грошову збірку на отримання бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі.

З огляду на літо, яке звичайно у Фльориді дуже тепле, наша громадська активність тут дещо припиняється і багато з нас опиняється в наступних трьох-чотирьох місяцях десь там, на Союзівці, Ольжичівці, „Верховині", або в Канаді, але також багато з нас поїде і в Україну.

В останніх трьох місяцях наш активний та жертвенний Осередок ім. ап. Андрія склав на українські цілі такі пожертви: на Український Гарвард — 10,000 дол.; на працю „Смолоскипу" в Україні — 5,000 дол.; для програми виміни студентів при Пирдю університеті в Індіяні — 4,250 дол.; на сепаратор крови для дітей Чорнобиля — 2,500 дол.; на православну семінарію в Києві — 500 дол.; на бібліотеку ім. С. Петлюри — 300 дол.; для Музею ім. Т. Шевченка в Києві — 250 дол.; для конкурсу СУА „Родина" — 100 дол., а тоді ряд менших пожертв, не говорячи вже про посилки, які ідуть від нас до Бразилії, Польщі, а останньо на схід України.

Лідія Белендюк

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановано такі турніри:

1-2-го липня — УСЦАК-Схід
5-6-го серпня — Подвійні ігри
2-4-го вересня — Мистецтва УСЦАК
16-17-го вересня — Клюбові першенства КЛК

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ КАЗКИ

Художники Тетяна Костецька та Сергій Павленко

Київ, видавництво „Спалах", 1993, серія „Золоті джерела" з друкарні „Поліграфкнига", стор. 109. Тверда оправа, ціна 15.00 дол.

Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканці стейту Ню Джерзі зобов'язані долучити до ціни 6% продажного податку.

В Книзі дев'ять українських народних казок, гарно ілюстрованих багатокольоровими малюнками, які започатковують пам'яткову серію „Золоті джерела".

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНАСТАСІЯ ПРОЦИШИН, членка УНС Відд. 127 Т-ва ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й. Померла 25 листопада 1994 р. на 88-му році життя. Нар. 18-го січня 1906 р. Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку племінницю Мирті Макогон. Похорон відбувся 28-го листопада 1994 р. на цвинтарі Св. Хреста в Баффало, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Катерина Ленд, секр.

ІРЕНА КУШНІР членка УНС Відд. 174 Т-ва „Ватра" в Дітройті. Померла 14-го січня 1995 р. на 65-му році життя. Нар. 1929 року, Україна. Членом УНС стала 1961 р. Залишила у смутку мужа Володимира, дочку Богданну Витвицьку з мужем д-ром Богданом і двома внуками, сина Ярослава з дружиною і двома внучками. Похорон відбувся 18-го січня на цвинтарі Воскресення в Mt. Clement.

Вічна Їй Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

ВАСИЛЬ ГАВРИЛКО член УНС Відд. 230-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Янгставні, Огайо помер 23-го листопада 1994 року на 72-му році життя. Нар. 22-го грудня 1921 року в Україні. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Марію (Задворську), сина Вольтера і дочку Ірену, двоє внуків і 3-ох братів на Україні. Похорон відбувся 28-го листопада 1994 року на цвинтарі Кальварія в Янгставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Аннабелля Боровицька, секр.

ДЖІН МОХНАЧ член УНС Відд. 422-го Т-ва ім. С. Петлюри у Філядельфії, Па. померла 24-го березня 1994 року на 73-му році життя. Нар. 1921 року в Філядельфії, Па. Членом УНС стала 1977 року. Залишила у смутку Анну і Петра Барона. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Василь Євтушенко, секр.

ЙОСИФ ІВАСИШИН, член УНС, Відд. 452, Т-ва Український Клюб в Східньому Чикаго, Ілл.Помер 6-го грудня 1994-го року на 83-му році життя. Нар. 16-го березня 1911 року в Сейнт Луїс Мо. Залишив у смутку дружину Стеллу (Ні Лабус), сина Йосифа, невістку Джін Івасишин, дочку Марію та зятя Алберта МсЕлрой. Похорон відбувся 9-го грудня 1994 року на цвинтарі св. Апалберте у Фейрв'ю Гайтс, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

МАРІЯ О. МАРКІВ член УНС Відд. 414 Т-ва ім. Президента Волошина Ню Гейвен, Конн. Померла на 97-му році життя. Нар. 1897 року в Швейків. Членом УНСоюзу стала 1953 року. Залишила у смутку дочку Віру з чоловіком Михайлом Гусак, синів Лева з дружиною Орисею Марків, Романа з дружиною Марією Марків, Богдана з дружиною Галею Марків, 11 внуків і одного правнука. Похорон відбувся 18-го січня 1995 р. на цвинтарі св. Лаврентія у Вест Гейвен, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван Телюк, секр

ІВАН ГРОД, член УНС Відд. 399, Т-ва Леви в Чікаго. Помер 1-го серпня 1994 року на 83-му році життя. Нар 1911 року в Україні, членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку Осипа і Івана, Орисю з родинами. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії в Евергрін, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

ДОРОТЕЯ ТОМПСОН, членка УНС Відд. 57, Т-ва св. Петра і Павла в Коговз. Померла в Покіпсі на 77-му році життя. Нар. 7-го лютого 1917-го року в Рамей, Па. Членом УНС стала 13-го січня 1959-го року. Залишила у смутку дочку Стефанію Водраж. Похорон відбувся на Анатонікал Гіфт Медікал Коледж в Олбані, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Савків, секр.

ОЛЕКСАНДЕР РИВАЛТ, член УНС Відд. 230, Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгстаун, Огайо. Помер 26-го грудня 1994 року на 80-му році життя. Нар. 8-го березня 1914 р. в Україні.Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Марію Струк, з якою був одружений 31-го січня 1953 р. та брата Михайла в Україні. Похорон відбувся 29-го грудня 1994 р. на цвинтарі Калварі в Янгставн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Аннабелл Боровицька, секр.

РОМАН СЕНЧУК, член УНС, Відд. 445, Т-ва ім. Т. Шевченка у Вінніпегу. Помер 27-го грудня 1994 року на 78-му році життя. Нар. в 1916 році в Станиславові, Зах. Україна, членом УНС став 31-го грудня 1959 року. Залишив у смутку дружину О. Сенчук, доню О.Паркасевич, зятя Ю. Паркасевич, внука А. Паркасевич. Похорон відбувся 30-го грудня 1994 р. на цвинтар Всіх Святих у Вінніпегу, Манітоба, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Гаврик, секр

РОМАН ГАРАС, член УНС, Відд. 47, Т-ва ім. Ольги Басараб в Бетлегем, Па. Помер 2-го січня 1995 року на 87-му році життя. Нар. в 1907 році у Вашківцяг, Буковина, Україна. Членом УНС став в 1951 році. Залишив у смутку дружину Анну, доньку Оксану з мужем Матвієм Козякім, сина Романа з дружиною Катериною і внучкою Марійкою, кузину Стелю Шеремету, кузинів Романа і Володимиру Гарас, швагрові Марія Химинець, Юлія Павлишенець, Олена Кедюлич з родинами, шваrри Андрій Кедюлич, Василь Кедюлич з родинами, племінниця Евеліна Кедюлич, родина Ірина Присташ з родиною, Василь Гафич з родиною та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Україні і Канаді. Похорон відбувся 9-го січня на укр. православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа 47-го Відділу

ГРИГОРІЙ РЕМНІК, член УНС, Відд. 238, Т-ва ім.Евгена Коновальця в Бостон, Масс. Помер 8-го січня 1995 року на 71-му році життя. Нар. 20-го листопада 1923 року в Ниж. Васильків, Україна. Членом УНС став в 1962 році. Залишив у смутку дружину Анну, синів Ігоря і Юрія, доньку Софію, 2-ох внуків Алексу і Алісу. Похорон відбувся 12-го січня 1995 року на цвинтарі Форест Гілл в Бостон, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Ремнік, секр.

РОМАН ГАЛАМАЙ, член УНС, Відд. 307, Т-ва ім. митр. А. Шептицького в Бостоні, Масс. Помер 6-го січня 1995 р. на 73-му році життя. Нар. 1921 року, Плугів, Золочів, Україна. Членом УНС став у 1982 році. Залишив у смутку дружину Анну, сина Володимира, сестру дружини Анну Марію Янковську і кузена д-р Стефана Галамая та ближчу і дальшу родину в ЗСА і Україні. Похорон відбувся 11-го січня 1995 р. на цвинтарі св. Йосифа в Бостоні, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Дмитро Галонжка, секр.